

SMRT JAKO UMĚNÍ

LAURENCE ANHOLT

Policajtk a mystik
v nové detektivní sérii

metafora

—

Slavná umělecká performerka je na vernisáži k vlastní výstavě nalezena mrtvá v nádrži formaldehydu. Podezření okamžitě padne na její nejbližší.

Vedoucí vyšetřovatelkou je Shanti Joyceová, která byla nedávno převelená z Londýna do Yeovilu poté, co její poslední případ nedopadl ani zdaleka tak, jak měl, a navíc se jí rozpadlo manželství. Shanti rychle odhalí, že k vyšetřování bude třeba víc než jen chladná logika, a když jí kolega doporučí Vincenta Caina zvaného Veggie, Shanti toho podivínského detektiva vyhledá.

Oba vyšetřovatelé se ponoří do bohémské komunity a objeví místo plné zášti a žárlivosti. A brzy zjistí, že i přes pokračující vyšetřování, je vrah nejen velmi důmyslný, ale také zdánlivě nepolapitelný.

Může se nepravděpodobná dvojice detektivů – pragmatická a nohama pevně na zemi ukotvená Shanti a mysticky založený Caine se svou nevysvětlitelnou intuicí – ukázat jako pravý klíč k dopadení vychytralého vraha?

LAURENCE ANHOLT

(SÉRIE POLICAJTKA A MYSTIK)

SMRT
JAKO UMĚNÍ

Přeložil Lubomír Veselý

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Art of Death © 2019 by Laurence Anholt
Published by Constable & Co., London
Translation © Lubomír Veselý, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-380-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-379-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-034-5 (print)

HAPPENING

Jednoho zlatavého červencového večera se v galerii supermoderního umění v Somersetu sešlo na dvě stě jeho milovníků.

Cvakání dálkově ovládaných zámků drahých aut doprovázelo mohutnou lidskou řeku klikatící se zvlněnou trávou ke sklolaminátovému pavilonu ve tvaru gigantického ženského lůna na sloupech.

Mezi pozvanými bylo možné spatřit kritiky, známé londýnské obchodníky s uměním, hvězdy hudebního a televizního nebe a jejich přátele.

Vnitřní hala pavilonu pulzovala hlukem, nechyběly polibky na tvář, pořizovala se nezbytná selfička, ozýval se cinkot štíhlých jiskřivých sklenek, dámy vystavovaly na odiv odvážné modely s lesknoucími se odhalenými rameny a v tom lidském mraveništi levitovaly s mladickou lehkostí usměvavé hostesky s lesklými vlasy svázanými do ohonů a nabízely chuťovky a šampaňské. Poblíž vchodu do budovy postával hlouček zcela zmatených místních vysoce postavených představitelů.

Kolem dokola velké haly se na polokulovitých stěnách mihotal zrnitý obraz promítaného filmu. Zástupům kulturně vzdělaných návštěvníků nebylo třeba připomínat, že se němé záběry nahé mladé umělkyně,

šokující diváky až skandální krásou – v extázi pohazovala hlavou dozadu, uvězněná v těsném objetí svého milence –, skládaly ze scén její nechvalně známé studentské práce *Předpojatost*.

Nebyl to ale jenom film, který sršel elektřinou; nebulaze proslulá představitelka stylu performance art Kristal Havfruenová se na umělecké scéně neobjevila mnoho let. Vzduch byl nabitý napjatým očekáváním. Pokud si Kristal měla vybrat dnešní večer jako svůj návrat pod světla ramp, načasovala by to určitě takhle vyzývavě.

Povídalo se ale ještě o další akci.

Fanoušci Havfruenové hlasitě vyjadřovali nelíčené nadšení: ta žena byla zdrojem životního elánu, vitality..., umělkyně s fantazií Fridy Kahlo a pompézností Mariany Abramovičové. Na druhé straně však někteří skeptici na kariéru ženy nespokojeně poukazovali s cejchem podezření, že si neoprávněně přivlastnila tvorbu jiných. Jedna věc se však Havfruenové rozhodně upříit nedala – byla umělkyní, která lidi rozdělovala na dva tábory.

„Takže je tady, nebo není?“ nadhodil muž s mohutným plnovousem oblečený v sukni.

„Samozřejmě že je tady,“ odpověděla jeho společnice. „Koneckonců, Kristal sama je umění!“

Přesně v 19:45 umlčelo nesourodý hluk v pavilonu jemné zacinkání lžičky na flétnovou sklenici se šampaňským. Všechny oči se upřely na šlachovitého muže v tartanovém obleku, na muže s tenkým knírkem těsně nad horním rtem, lesknoucím se několika drobnými kapičkami potu.

„Dámy a pánové, vítejte v galerii Masný hák. Pro ty z vás, kteří mě neznáte, jmenuji se Saul Spencer. Je mi

nesmírnou ctí pořádat tuto přínosnou retrospektivní show. Nepochybuji, že jste stejně jako já plni napjatého očekávání, že spatříte na vlastní oči životní dílo Kristal Havfruenové, které se po dlouhém úsilí konečně podařilo shromáždit na jednom místě. Vyslechl jsem bezpočet spekulací o tom, jestli nás dnes večer Kristal poctí svou přítomností... Mohl bych vás napínat ještě o chvíli déle nebo vám oznámit, že umělkyně je skutečně v tomto domě. Mám-li být upřímný, Kristal strávila téměř měsíc dohledem na přípravu dechberoucí show, kterou zakrátko zhlédneme.

Jednotlivé sekce výstavy byly uspořádány chronologicky a já mám tu čest vám nyní prozradit, že Kristal vytvořila exkluzivně pro Masný hák další významné dílo, které bude odhaleno v mistrovské galerii jako vyvrcholení dnešního večera. Tato práce je přísně střežené tajemství, které jsem ani já prozatím nesměl spatřit. Takže jak vidíte, máme před sebou vzrušující večer. Kdybyste mě nyní laskavě následovali, vykročíme společně do galerií. Nezapomeňte se na moment zastavit a spočinout v našich zahradách, které dnes večer vypadají naprosto skvostně, a dejte prosím pozor, až budeme míjet jezírka.“

Stejně jako děti pospíchající za Krysařem následovali hosté Spencerovu vyzáblou tělesnou schránku, když v zástupu opouštěli pavilon prazvláštního tvaru a kráčeli po šterkem vysypaných cestičkách ke galeriím. Nad vodou se vznášela jediná zbloudilá vážka. Někteří si přitáhli ke krku vlněné šály, aby je ochránily před prvním náznakem chladu, když poslední sluneční paprsky vykreslily na pozlaceném trávníku stíny jako z Giacomettiho ateliéru.

A pak návštěvníci vstoupili do galerie Masný hák, elegantní kombinace alžbětinských farmářských domů a postmodernistické konstrukce z oceli a skla.

Nad jejich hlavami hlásal transparent:

KRISTAL HAVFRUENOVÁ – ŽIVOT

Vedle dveří následovalo menší upozornění:

NĚKTERÉ EXPONÁTY

MOHOU BÝT NEVHODNÉ PRO MLADISTVÉ.

VSTUP DLE VLASTNÍHO UVÁŽENÍ

V první místnosti je přivítala projekce promítaná přes celou zeď. Bylo to pokračování filmových záběrů z pavilonu, a přestože měl obraz nepatrně žlutavý nádech, způsobený klesající kvalitou kotoučů, dokázal i tak vyvolat u hostů užaslé reakce. Jednalo se o Kristalinu skandální absolventskou show na Falmouth School of Art. Byla to bodovým reflektorem dramaticky nasvícená matrace na jevišti hustě zaplněného divadla. A na ní se zmítala mladá Kristal Havfruenová v konečných fázích těžkého porodu. Poslední křečovitý stah, tělo barvy slonové kosti se ještě jednou nadzvedlo a na svět vyklouzlo plačící novorozeně. První zvuk, který pronikl k jeho mrňavým ouškům, byl ohlušující potlesk.

Ať si lidé o Havfruenové mysleli cokoli, nikdo se ani vzdáleně nepřiblížil její neskrývané troufalosti. A samozřejmě, mimořádnou věcí bylo, že to dítě bylo tady..., přímo tady, dnes večer, mezi nimi: syn Kristal Havruenové Art.

Artovi už bylo čtyřiaadvacet let a pracoval jako úspěšný reklamní agent. Všimli si ho tady už dřív, oblečeného v módně pomačkaném obleku a elegantních botách s dlouhou špičkou. Kde byl ale teď?

Přesně v tomto okamžiku byl Art Havfruen zamčený v kabince záchodku pro obě pohlaví, kde horlivě nasával lajny sněhového CK1, svého současného drogového favorita – kokainu smíchaného s malou dávkou ketaminu.

Když skončil, otřel si nos hřbetem vyhublé ruky a omyl si obličej v umyvadle ne nepodobném prasečímu korytu. A pak, posílněný přesně vyváženým dvojitým koktejlem kokainu a koňského sedativa, vklouzl zpět mezi návštěvníky a při pohledu na štíhlé nadšené fanynky umění kolem sebe pocítil v rozkroku příjemné vzrušení.

Hosté se shromáždili v místnosti s vysokým stropem, dříve to býval kravín, které dominovalo sochařské dílo z ranější Kristaliny tvorby. Představovalo strom v reálné velikosti natřený reflexní barvou a ozdobený něčím, co vypadalo jako skutečná různobarevná jablka, ale při bližším prozkoumání se ukázalo, že se jedná o bezvadně umělecky zpracované plody z pryskyřice. Tištěný popisek informoval, že dílo nese název *Zakázané ovoce* a že jakýsi povadlý objekt podobný hadu, ve skleněné nádobě s formaldehydem umístěné mezi kořeny, je vlastně Artova pupeční šňůra.

Proto není divu, že se Art Havfruen cítil lehce paranooidně a udělalo se mu špatně od žaludku, když se vznášel nad dlážděným nádvořím, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Bylo to zvláštní a těžké břemeno ne-

bylo pouhým předmětem tolika matčiných slavných kusů, ale dílem samotným.

Na nádvoří se střetl s další vizí své matky: s obrovitou superženou sedící na bobku nazvanou Čůrající Kristal. Hyperrealistická figurína představovala umělkyni v typických bílých krajkových šatech a příliš velkých šněrovacích vysokých martenskách třešňově barvy. Byla zkonstruována tak důmyslně, aby produkovala nekonečný, nezbedně zurčící potůček vody.

Ochranka galerie, během show nenápadně sedící na lavičkách, mohla vyslechnout nejrůznější postřehy, které si hosté mumlali pod vousy – od šokujících projevů nesouhlasu přes výrazy vyjadřující úžas až po poznámky o plagiátorství nebo přinejmenším nápadné podobnosti s díly umělců jako Damien Hirst, Ron Mueck a Yayoi Kusama.

Nebylo žádné tajemství, že Havfruenová nevytvořila tato díla sama; naopak využila služeb zkušených techniků v dílnách a slévárnách po celé západní Anglii. Znamé je její prohlášení adresované jednomu pochybovačnému korespondentovi Channel 4: „Pracovat umí každý, ale jen málo lidí si troufne snít.“

V osvětlených galeriích se dnes večer sešlo několik členů umělčiny rodiny a také pár přátel z dřívější doby. Uplynulá léta se vepsala do tváří všech přítomných, u některých to bylo obzvlášť viditelné – četné hluboké vrásky, stříbrem protkané vlasy, shrbená postava. Marlene Mossová, dříve šéfová malby na umělecké škole ve Falmouthu, vypadala jako křehké ptáčátko na svém invalidním vozíku, se kterým střídavě popojížděli její oddaní studenti z let minulých – „moje dětičky“, tak je

s oblibou nazývala. Významnou osobností mezi jejími chráněnci byl také Kristalin manžel Callum Oak, velmi talentovaný umělec, ačkoli mnohem konvenčnější než jeho žena. Podoba s jejich synem byla evidentní; Callum, atraktivní kudrnatý muž, se i po čtyřicítce těšil chlapeckému vzhledu. Dalším bývalým studentem a celoživotním rodinným přítelem Havfruenových byl Oliver Sweetman, zrzavý obr s permanentním úsměvem na rtech, který se díky své dlouholeté téměř nepřetržité přítomnosti stal Kristaliným asistentem a fotografem.

Hosté postupovali dál do starších galerií, antických vepřínů, stodol a jatek, které byly přestavěny na vzdušné, pečlivě vybělené prostory, kde stále visely nezbytné háky na maso. Místnosti byly přečpané výsledky Kristaliny tvorby ze středního období jejího vývoje. Byly zde k vidění naleštěné nádoby, v nichž se vznášely nebo v nichž byly v plodové vodě potopeny šokující postavy vypadající jako živé. Role modelky a hvězdy zároveň se v těchto bizarních výjevech ve všech případech zhostila sama narcistická Kristal, děsivě malá, nebo naopak znepokojivě obrovská, vždy v krátkých krajkových šatech a červených botách.

Po celé délce chodby běžely na řadě obrazovek záznamy rozhovorů z programů věnovaných umění a archivní záběry umělkyně při práci v jejích studiích. Pozorovat Kristal bylo úchvatné; byla výřečná, myšlenky formulovala jasně a reagovala tak pohotově, že by člověk ani nepoznal, že angličtina je jejím druhým jazykem. Podivné na ní ale bylo, že se nikdy neusmála. Ano, její zelené oči zářily, ale rty se záměrně rozmazanou rtěnkou zůstávaly pevně sevřené přes bělostné zuby.

Bylo krátce po půl deváté, když se kurátor Saul Spencer v tartanovém obleku zastavil u okovaných dveří vedoucích do mistrovské galerie. Tlumené žlutavé světlo mu propůjčovalo zlověstný vzhled konferenciéra hororové show, když trpělivě čekal, až přijdou všichni opozdilci. Pak se vytáhl na špičky a teatrálně zašeptal:

„Dámy a pánové, za těmito dveřmi odhalíme... co? Kdo to ví? Já tedy jistě ne. Dokonce i ti, kteří Kristal shazují a znevažují, chtě nechtě musejí uznat, jak si dokáže pohrávat s našimi emocemi. Je skutečná sochařka pocitů. Nemám nejmenší pochybnosti, že nás čeká něco nezapomenutelného. Jste připraveni, dámy a pánové? Tak tedy, necht' se brány doširoka otevřou!“

Uniformovaní asistenti za ním se poté opřeli do dobře promazaných dveří a Saul Spencer uvedl nedočkavý dav do poslední místnosti.

Mistrovská galerie byla obrovská, prostorná jako katedrála, s vysokými stropy a kamennými zdmi. Milovníci umění se v pološeru rozhlíželi. Bylo zde pouze jediné umělecké dílo. Jeden tmavý předmět pečlivě umístěný na pódiu v samém středu místnosti. Byla to obdélníková skleněná nádoba, ne větší než malá lednička.

Přihlízející vytvořili posvátný kruh. Jediným zvukem bylo tiché popotahování Arta Havfruena a pohyb kol Marlenina invalidního vozíku šinoucím se po kamenných dlaždicích.

A vtom, v jediném dunivém okamžiku, ticho explodovalo do ohlušujícího výbuchu Beethovenovy deváté symfonie. Všichni hosté jako jeden muž povyskočili několik centimetrů nad podlahu, ale než se stačili vzpa-

matovat, půl tuctu bodových reflektorů intenzity laseru se zaměřilo na skleněnou nádobu.

Hlasitá hudba se začala místit s výbuchy smíchu, bylo slyšet lapání po dechu, výkřiky a povzdechy znepokojených rozpačitých diváků.

Na zapečetěném víku nádoby stál lesknoucí se pár červených martensek.

Uvnitř se vznášela éterická vize krásy – šokující realistický model Kristal Havfruenové, decentně zavěšený ve fetální pozici. Zelené oči doširoka otevřené. Dlouhé prsty jako by po něčem pátraly. Kolena zvednutá jako incká mumie a štíhlé tělo zahalené v bílé krajce, která se v jantarově žluté tekutině vlnila jako křestní košilka.

Řemeslná dovednost díla byla ohromující, ale to, co činilo tento kus tak hluboce znepokojujícím, byl fakt, že na rozdíl od všeho, co kdy předtím vytvořila, toto pojetí zachycovalo Kristal přesně v životní velikosti, ukazovalo ji takovou, jaká je teď: třiačtyřicetiletou ženu s vyčnívajícími kostmi a drobnými vráskami na půvabné tváři. A když se člověk zadíval pozorněji, zjistil, že figurína nebyla vyrobena z tuhé neohebné pryskyřice nebo sklolaminátu. Místo toho jste viděli hebkou pokožku, perfektně tvarované končetiny zlehka mávaly jako jemné fáborky. Blondaté vlasy se vlnily a pohupovaly v mihotající se svatozáři.

Někteří vzadu neviděli a tlačili se dopředu k fosforeskující nádobě.

„Úžasné realistické,“ prohodila jedna žena.

„Neuvěřitelné,“ zamumlal souhlasně jiný hlas.

„Každý pór. Každý detail.“

„Ty vějířky vrásek kolem očí.“

„A tohle je... pramínek krve na krku? Vidíte?“

A pak náhle, když hosté konsternovaně zírali na postavu před sebou, uniklo z jejích namalovaných úst několik drobných bublinek a skotačivě pospíchalo nahoru jako náhrdelník z perel.

Saul Spencer, stojící kousek stranou, cítil, jak ho jako hustá mlha zahaluje hrůzostrašný děs. Podařilo se mu upoutat pozornost jednoho ze svých asistentů. Zdvihl malíček a palec, aby naznačil telefonní hovor, a současně němými ústy vyslovil jediné nezaměnitelné slovo.

„Policie.“

LEPKAVÝ PACH SMRTI

Když detektiv inspektorka Shanti Joyceová ucítila v kapse vibrování mobilu, byla právě plně soustředěná na myš v lese.

Dostala se do té části příběhu, kde myš potkává Gruffala s bradavicí na nose, a s ulehčením si oddechla, když si všimla, že její syn Paul konečně usnul.

„Doufám, že je to důležité, Benno,“ zasyčela, když potichu zavřela dveře ložnice a stanula na odpočívadle schodiště. „Tím chci říct: otázka života a smrti.“

„Vypadá to na obojí, šefová.“

Shanti cítila, jak se jí zrychlil pulz. Ve skrytu duše na takový telefonát dlouho čekala.

Dole v kuchyni vypila půl šálku vlažné kávy, zatímco jí Benno předával nejčerstvější informace o tom, co se děje v galerii Masný hák. Obula si tenisky, popadla bundu a na odchodu zavolala na matku, která se v obýváku dívala na televizi.

Ještě před několika minutami měla v plánu dvě sklenky merlotu, koupel ve vaně, hodinu příšerných seriálů v televizi a večeři z mikrovlnky s matkou a pak už se jen zlehka odebrat do říše snů. Ale Bennův telefonát ji dokonale probral. Zapnula si bezpečnostní pás, šlápla na plyn a vyrazila ztichlou ulicí.

Ten příběh byl bizarní: tělo umělkyně ponořené v nádobě s formaldehydem na její vlastní soukromé výstavě.

Shanti si vybavila moment, kdy poprvé ucítila pach této opojné chemikálie – spolu s dalšími policejními bažanty se ocitla v rámci výcviku v márnici. Mrtvola byla několik měsíců stará, takže maso zežloutlo a vypadalo jako guma, ale ten zápach ji nepřestával pronásledovat: vtíravý neodbytný puch, který vám pronikne nosem až k zadní části lebky, kde přetrvává nekonečně dlouho. Její kolegové při tom pohledu reflexivně odvrátili hlavu, jeden dokonce omdlel. Ale to nebyl případ Shanti Joyceové. Ji to nerozhodilo a její tvrdá povaha byla jeden z důvodů, proč se už krátce po třicítce stala detektivem inspektorkou.

Ale to bylo už dávno. Ještě před jedním totálně zpackaným případem a stěhováním do západní Anglie. A před tím podělaným rozvodem.

A teď se zdálo, že právě odhodlání dát věci do pořádku pohání její Saab 900 po zelení lemované silnici v Somersetu k místu určení. Navigace signalizovala, že galerie se nachází pouhých čtrnáct mil po silnici A359. Do deseti minut je tam.

Shantin zrak upoutala hromada nepořádku v prostoru před sedačkou – zmačkané obaly od sendvičů, Paulovy ponožky z fotbalu, několik složek s nevyřízenými dokumenty. Neutěšený pohled. Rodiče ji pojmenovali Shantala, od malička jí všichni říkali Shanti a její kolegové ze severního Londýna mluvili o její, mírně řečeno, chaotické kanceláři jako o Shantině městě.

Když odbočila na tlumeně osvětlené parkoviště, stáhla okýnko, aby si promluvila s uniformovaným policistou u brány.

„Nenechte nikoho odejít nebo vejít, Dunstere. I kdyby to byl samotný Kristus Pán.“

„Jasný, šéfová. Záchranáři už jsou na cestě. A co mám dělat, když bude za volantem sedět Ježíš?“ pokoušel se vtipkovat policista.

„Poslyšte, Dunstere. Jestli chcete radši někde šlapat chodník, můžu vám to snadno zařídit.“

Zaparkovala vedle čtyř služebních aut a velké dodávky, která patřila týmu zabývajícímu se nebezpečnými chemikáliemi. Šla se podívat do přestavěných zemědělských budov a na sbírku nepochopitelných soch na nádvoří. Pak vstoupila do pulzující modré noci.

Přicházel k ní seržant Bennet, muž, který překazil setkání myši a Gruffala. Shanti měla Benna ráda. Byl to postarší policista s dcerami v pubertě. Jeden z mála mužských kolegů, který ji při rozhovoru nesvlékal očima.

„První dojmy, Benno?“

„Divný. S velkým D. Ale je to dvojnásobně ošidný, protože jsou v tom chemikálie. Evakuoval jsem všechny budovy, takže tady teď máme několik set hostů čekajících venku. Ale dokud chemici nedovolí, nikdo dovnitř nesmí.“

„Potřebuju se tam dostat, Benno.“

„Já vím. Budete si muset obléct ochrannou kombinézu.“

Odvedl Shanti do obchodu se suvenýry v Masném háku, kde čekal hubený muž s tenkým knírkem. Tartanový oblek mu načichl jemným pachem formaldehydu.

„Saul Spencer,“ představil se a natáhl k ní třesoucí se ruku. „Jsem kurátor. Tohle je jako noční můra. Pořád si myslím, že se probudím a –“

„Rozdíl oproti nočním můrám, pane Spencere, je v tom, že nepáchnou. A tady to smrdí jako ve Frankensteinově dílně, takže se pojdme shodnout na tom, že tahle situace je skutečná.“

Její vysvětlení možná vyznělo tvrději, než měla v úmyslu, ale Shanti právě prodělávala metamorfózu z matky na policistku a šibeniční humor byl součástí její ochranné bariéry. Procházela s Bennem a Spencerem mezi zvláštními uměleckými díly a pocit, který v ní každým krokem narůstal, nevěstil nic dobrého.

„Do mistrovské galerie tudy,“ utrousil Spencer s popelavě šedým obličejem. A pak si přitiskl na ústa kašmírový kapesník, protože se mu asi zvedl žaludek, a jako dlouhonohý pavouk se rozběhl chodbou.

Obrovská kovová vrata strážil muž v modrém obleku s kapucí, ochranných brýlích a respirátorem na ústech.

Natáhl ruku a každému podal balíček s oblečením. Když skončili s převlekáním, Shanti měla nepříjemný pocit, jako by se ocitla ve světě s omezenými možnostmi vnímání, v němž se komunikace snižuje na minimum a viditelnost začíná ve vzdálenosti několika decimetrů od jejího těla.

Důstojník z chemického týmu oběma zkontroloval kritická místa kolem rukavic a na horních koncích bot. Nakonec souhlasně přikývl a otevřel kovové dveře.

Shanti žila v přesvědčení, že na své dřívější štaci už viděla všechno, ale následující výjev ji přinutil zalapat po dechu. Uvnitř obrovské potmělé místnosti se jako za měsíčního svitu pomalu pohybovaly postavy mimozemšťanů. Na osvětleném pódiu se vedle převrácené nádoby pokoušel maskovaný policista nepřímou srdeční masáží a umělou plicní ventilací oživit mok-

ré bezvládné tělo ženy v bílých šatech. V rozlévajícím se louži jantarově zbarvené tekutiny stál pár martensek.

Benno poklepal Shanti na rameno, a když se k němu otočila, viděla, že posunkem cosi naznačuje. Dva prsty přes hrdlo a vážné zavrtění hlavou znamenalo v každém jazyce totéž – ta porcelánová žena to má za sebou.

Shanti převzala velení během několika minut. Bude třeba pořídit snímky mrtvé. Tenhle prostor musí být uzavřen... a tamhleten také. Určila místa vstupu – velké dvoukřídlé dveře s rampou pro vysokozdvizné a invalidní vozíky už byly otevřené. Navíc tu byly dva požární únikové východy. Zkontrolovala je a pak opatrně konečky prstů otevřela, aby udělala trochu průvan.

Tohle byly klíčové okamžiky každého případu, během nichž mohou stopy proklouznout mezi prsty a nenávratně zmizet jako krev v odtokovém otvoru.

Venku pulzovala noc jako v zábavním parku, jak přijížděly další pohotovostní vozy. Na prostranství se šterkovým povrchem a na trávníku za ním postávala asi stovka elegantně oblečených milovníků umění, plačících a škytajících jako placení truchlící pozůstalí na antickém pohřbu. V kontrastu s davy shromažďujícími se na místech činu v Londýně a zběsile pořizujícími pikantní selfie snímky tahle skupina naopak odešla od místa činu co nejdál, některým dokonce museli zdravotníci poskytnout první pomoc kvůli podrážděným očím v důsledku nadměrného slzení nebo kvůli bolesti v krku.

Shanti posunky Bennovi naznačila, aby se k ní připojil, pak vyšla ven a stáhla si z hlavy kapuci a respirátor. Uvězněná v obleku se cítila jako v sauně a chladný vzduch jí blahodárně omýval plíce.